

Зміст

<i>Карти</i>	10
<i>Дійові особи</i>	15
<i>Пролог. Сходка</i>	18
<i>Вступ</i>	23
<i>Частина I. «Цілком посередній»</i>	31
<i>Частина II. «Переслідування з боку націонал-соціалістів скоро минуть»</i>	95
<i>Частина III. «Хлопчики стали чоловіками»</i>	161
<i>Частина IV. «Ти маєш жити»</i>	211
<i>Частина V. «Дев'ять нулів»</i>	275
<i>Частина VI. Покаяння</i>	311
<i>Епілог. Музей</i>	353
<i>Додаток. Родоводи</i>	355
<i>Подяки</i>	358
<i>Про джерела</i>	361
<i>Про автора</i>	369
<i>Джерела фотоматеріалів</i>	370
<i>Примітки</i>	371

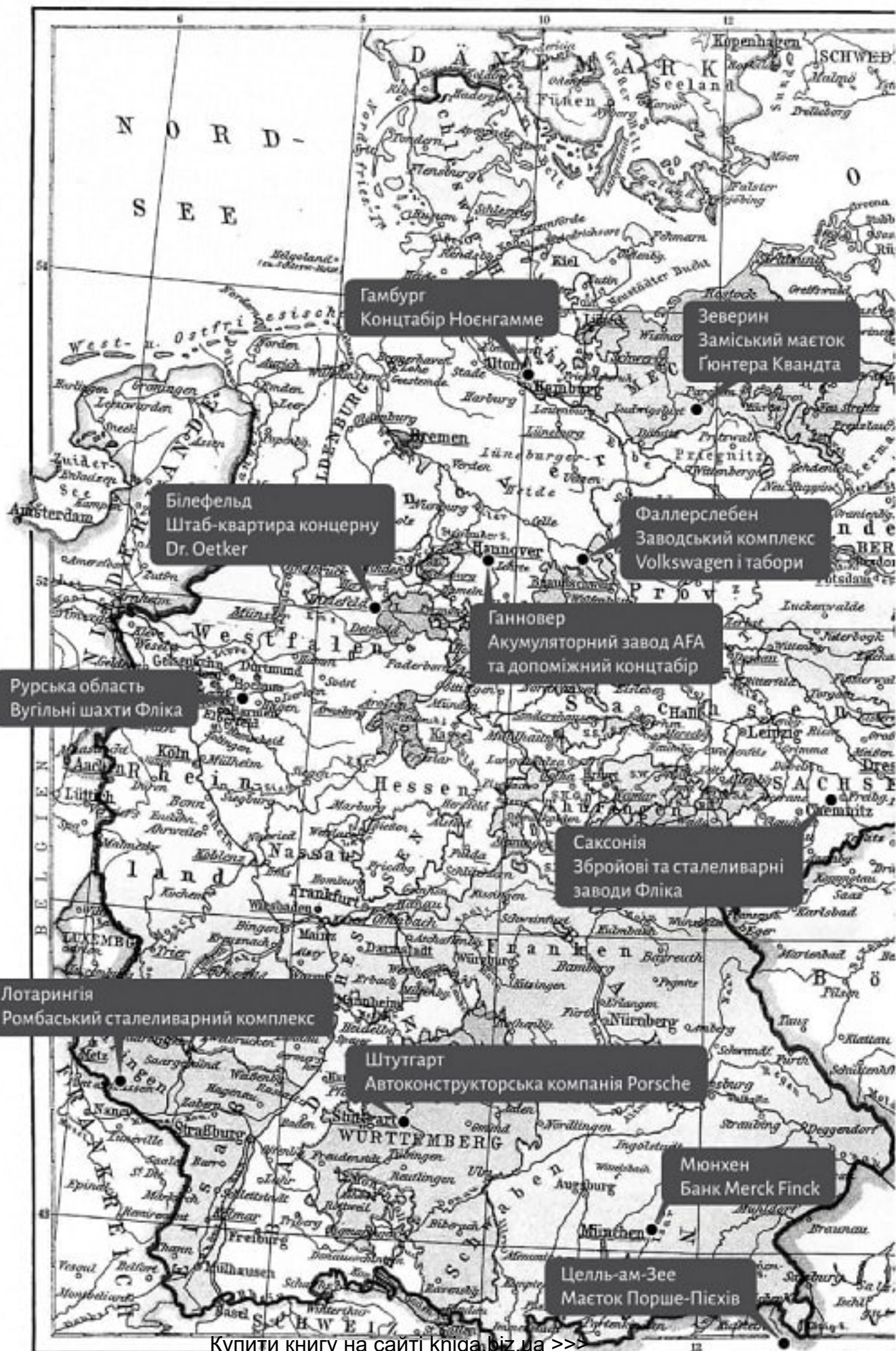
Ca. 1944

SCHWARZ
Stadtplan
GROSS-BERLIN
1:25 000
RICHARD SCHWARZ K.G. LANDKARTEN-HANDLUNG U. LANDKARTEN-VERLAG
BERLIN W 95 - LUTZOWSTR. 32

AUSWAHL DER VERGEBUNG	
0,5 mm	1:25 000
1 mm	1:50 000
2 mm	1:100 000
3 mm	1:150 000
4 mm	1:200 000
5 mm	1:250 000
6 mm	1:300 000
7 mm	1:350 000
8 mm	1:400 000
9 mm	1:450 000
10 mm	1:500 000
12 mm	1:600 000
15 mm	1:750 000
20 mm	1:1 000 000
25 mm	1:1 250 000
30 mm	1:1 500 000
35 mm	1:1 750 000
40 mm	1:2 000 000
45 mm	1:2 250 000
50 mm	1:2 500 000
55 mm	1:2 750 000
60 mm	1:3 000 000
65 mm	1:3 250 000
70 mm	1:3 500 000
75 mm	1:3 750 000
80 mm	1:4 000 000
85 mm	1:4 250 000
90 mm	1:4 500 000
95 mm	1:4 750 000
100 mm	1:5 000 000

- Моабітська в'язниця
- Штаб-квартира Фліка
- Палац голови Райхстагу
- Міністерство пропаганди Райху
- Банк J. Dreyfus
- Фюрербункер
- Готель «Кайзергоф»
- Штаб-квартира Гюнтера Квандта

Завод Pertrix і допоміжний концтабір

Гамбург
Концтабір Ноенгамме

Зеверин
Заміський маєток
Гюнтера Квандта

Білефельд
Штаб-квартира концерну
Dr. Oetker

Фаллерслебен
Заводський комплекс
Volkswagen і табори

Ганновер
Акумуляторний завод AFA
та допоміжний концтабір

Рурська область
Вугільні шахти Фліка

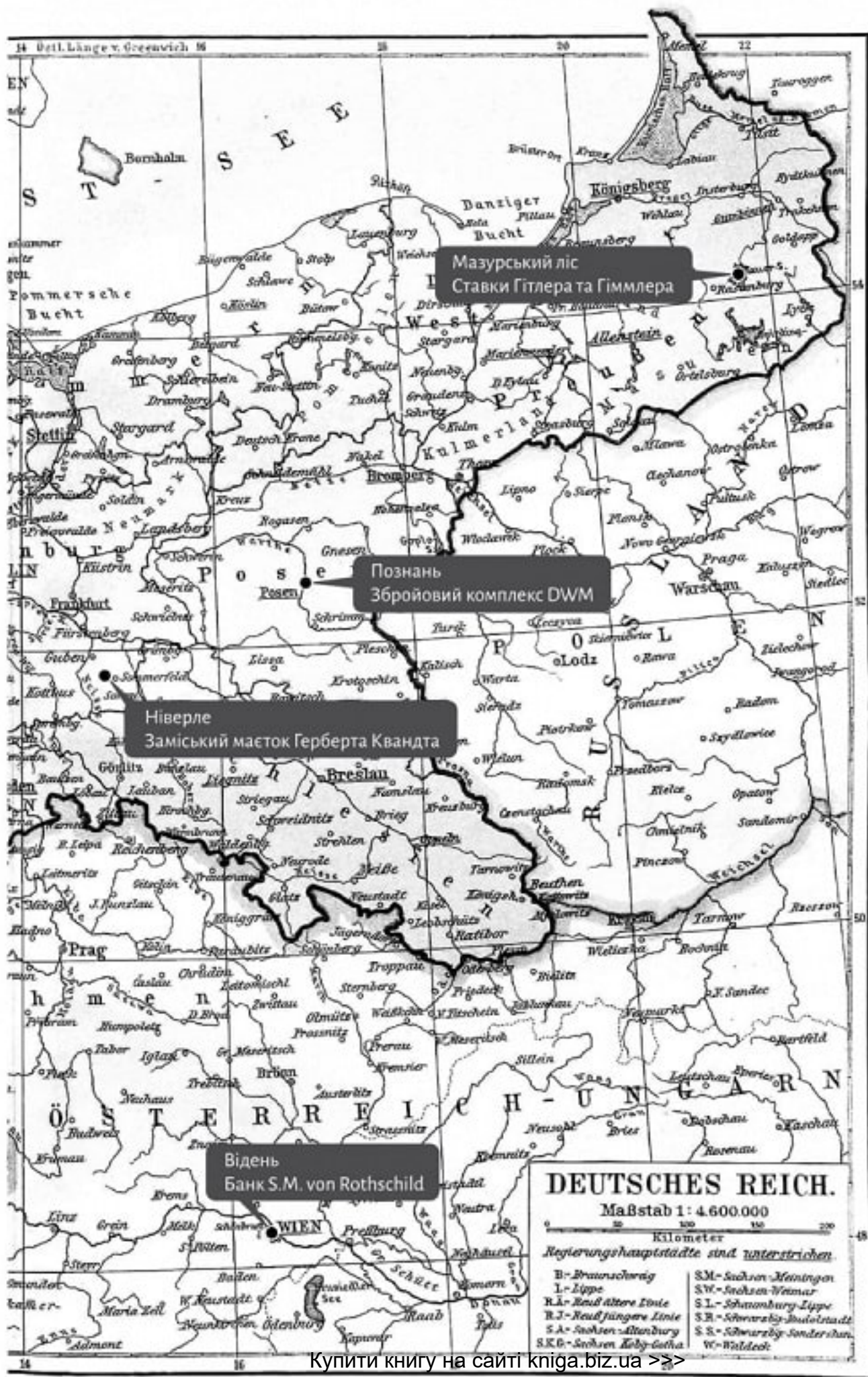
Саксонія
Збройові та сталеливарні
заводи Фліка

Лотарингія
Ромбаський сталеливарний комплекс

Штутгарт
Автоконструкторська компанія Porsche

Мюнхен
Банк Merck Finck

Цель-ам-Зее
Маєток Порше-Пікхів

Пролог. Сходка

І ось стоять вони незворушні, мов двадцять чотири калькулятори під ворітьми Пекла.

Ерік Вюяр, «Порядок денний»¹

Запрошення, що надійшли телеграмою чотири дні тому, розвіювали сумніви. Столиця кликала. У понеділок, 20 лютого 1933 року, о 18 годині близько двох десятків² найбагатших і найвпливовіших підприємців нацистської Німеччини — хто пішки, хто машиною з водієм — прибули на зустріч в офіційну резиденцію голови Райхстагу Германа Герінга — самісіньке серце урядового та ділового кварталу Берліна. Серед присутніх були: Гюнтер Квандт — текстильник, який став китом збройової та акумуляторної галузі; Фрідріх Флік — сталеливарний магнат; барон Август фон Фінк — фінансова шишка з Баварії; Курт Шмітт — генеральний директор страхового велета Allianz («Альянц»); керівники хімічного конгломерату IG Farben («І. Г. Фарбен») і калійного гіганта Wintershall («Вінтерсгалль»); та Густав Крупп фон Болен унд Гальбах, який завдяки вдалому шлюбу став на чолі металургійної імперії.

За три тижні до цього Адольф Гітлер захопив владу в Німеччині після кулуарної угоди, за якою райхспрезидент Пауль фон Гінденбург призначив Гітлера канцлером. Тепер ватажок нацистської партії хотів «пояснити свою політику»³ групі промисловців, фінансистів, керівників і спадкоємців — принаймні так каже легенда. Підприємці сподівалися дістати роз'яснення

щодо розвитку економіки Німеччини за нового уряду. Але марно. У Гітлера були свої плани і на цю зустріч, і на країну.

До розкішної резиденції Герінга (світлі стіни з пісковика під червоною черепицею на південному березі річки Шпрее поряд із Райхстагом) підприємці прибули вчасно. Однак їх змусили чекати — нетерплячі цабе, не звиклі до такого, були не в захваті. Герінг, господар вечора, зласкавив гостей своєю появою лише через п'ятнадцять хвилин після призначеного часу. За ним ходив хвостом Вальтер Функ⁴, коренастий лисань, який служив пресекретарем гітлерівського уряду. Новий канцлер з'явився ще пізніше в супроводі Отто Вагенера, свого головного радника з економічних питань. Балом заправляв Яльмар Шахт, колишній президент Райхсбанку — центрального банку Німеччини. (Як виявиться згодом, тут були всі четверо майбутніх гітлерівських міністрів економіки — Функ, Шахт, Герінг і Шмітт.) Ця зустріч стала кульмінацією ретельної роботи гітлерівських посадовців, які роками налагоджували стосунки з магнатами, плекаючи в них віру в нацизм.

Потиснувши руки підприємцям, Гітлер виголосив півторагодинну промову — без папірців і запинок. Замість обіцяних розмов про економіку — широкий зріз поточної політичної ситуації. Переломний для історії Німеччини 1918 рік став катастрофою: поразка Німецької імперії в Першій світовій війні та революція в царській Росії, внаслідок якої до влади прийшли комуністи. Гітлер вважав, що настав час раз і назавжди покласти край боротьбі правих і лівих сил⁵.

Гітлер стверджував, що, підтримавши його сходження на пост фюрера, магнати фактично підтримають себе, свої фірми та статки. «Приватне підприємництво несумісне з демократією, — заявив 43-річний канцлер. — Це можливо лише коли народ має здорове уявлення про владу й особистість. Усе позитивне, добре й цінне, чого досяг світ у галузі економіки та культури, зумовлено винятково роллю особистості»⁶. Гітлер не сказав прямо про скасування профспілок, переозброєння, війну чи усунення євреїв із життя Німеччини. Однак натякнув: «Якщо

хочемо розгромити суперника, то спершу маємо здобути абсолютну владу»⁷.

Під кінець промови Гітлер пояснив, як це станеться. Уже через два тижні, 5 березня 1933 року, народ Німеччини визначить майбутнє країни, проголосувавши на загальнонаціональних виборах — «останніх»⁸, за словами Гітлера. Так чи інакше, демократія впаде. Новий канцлер планував повністю викоринити її та замінити диктатурою. «Незалежно від результату, — попередив він, — шляху назад не буде. <...> Є лише два варіанти: витіснити суперника в конституційний спосіб <...> або ж боротися іншою зброєю, що може вимагати більших жертв». Гітлер зазначив: якщо його партія не переможе на виборах, то між лівими та правими силами неодмінно спалахне громадянська війна. І пафосно додав: «Сподіваюся, німецький народ усвідомлює велич цієї години. Адже вона визначить перебіг подальшого десятиліття, а може, і століття».

Як голова Імперської спілки німецької промисловості збройовий і сталеливарний магнат Густав Крупп був першим серед рівних у цій когорті підприємців та її уповноваженим представником. На свою першу зустріч із Гітлером 62-річний промисловець підготував розлогу доповідь про економічну політику. Утім, оскільки новий канцлер щойно закликав до розпаду німецької демократії, Крупп вирішив не починати діалогу про нудні економічні нюанси. Натомість він смиренно подякував канцлеру від імені присутніх «за чітке змалювання»⁹ його ідей. І завершив невинними фразами про потрібність швидких ліків проти політичних хвороб Німеччини й нагальність створення сильної держави, яка сприятиме «розвитку та процвітанню економіки й підприємництва».

Вислухавши Круппа, канцлер-австрієць не став чекати на запитання від аудиторії, як і не розкрив справжньої мети цієї сходки. Гітлер лишив це на відкуп господарю прийому — Герінгу. А сам ретирувався.

Герінг розпочав з утішної обіцянки стабільності. Він запевнив промислових і фінансових гігантів, «що з політичним

утихомиренню ущухне буря й у внутрішній економіці»¹⁰. Мовляв, жодних економічних «експериментів» не планується. Але щоб гарантувати сприятливий клімат для підприємництва, нова коаліція Гітлера має перемогти на виборах. Нарешті, очільник Райхстагу дійшов до головного: нацистській партії потрібні фінанси на виборчу кампанію. Оскільки гроші платників податків і державні кошти не можна використовувати з політичною метою, «кола, не залучені до політичної битви, мають піти бодай на фінансові жертви, так конче потрібні нині».

Підсумував Герінг словами Гітлера: оскільки «вибори 5 березня, без сумніву, стануть останніми на подальше десятиліття, а може, і століття», прохання до титанів підприємства про «фінансові жертви» більш ніж обґрунтоване¹¹. Промовивши це, Герінг вийшов із зали, щоб ошелешені гості перетравили почуте.

Слово взяв один вусань — економіст Яльмар Шахт. На відміну від двох попередніх ораторів, Шахт відразу перейшов до справи й запропонував зібрати три мільйони райхсмарок (на сучасні гроші — приблизно 20 мільйонів доларів) на виборчу кампанію нацистської партії та її партнера в націоналістичній коаліції — Німецької національної народної партії¹². Щоб захопити владу над країною, нацистам був потрібен коаліціант. Але ненадовго.

Підприємці одразу ж визначили суми. Власники підприємств вугільної та металургійної промисловості з Рурської області мали скинутися по мільйону райхсмарок, гірничодобувної та хімічної — по пів мільйона. Мільйон, що залишився, докладуть компанії з видобутку бурого вугілля, виробництва автомобілів, устаткування та електротехніки. Чоловіки домовилися, що 75 % грошей підуть нацистській партії. Решта дістанеться коаліціанту. На завершення Шахт промовив найкоротшу, проте найдорожчу фразу вечора: «А тепер у касу, панове!»¹³.

Насправді запрошення Гітлера обговорити економічну політику було не лише приводом попросити мільйони на хабарі, щоб підмазати вибори. Гітлер і Герінг навмисне змовчали про